

λουσι μόνον τὰ μάρμαρα τῆς Πάρου καὶ τοῦ Πεντελικοῦ ὑπὸ τὴν σμίλην τῶν ἀθανάτων καλλιτεχνῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἄλλ' ὅχι! οὐδὲ ἐγὼ σὲ φθονῶ· τὰ ἔργα ταῦτα ἀνέκουσιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, εἶναι καθολικὸν αὐτῆς σέμνωμα, εἶναι προῖον τῶν θνητῶν ἐποχῆς μοναδικῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ, καθ' ἣν οἱ θεοὶ ἠξίωσαν νὰ κοινωνήσωσι καὶ τῆς θείας αὐτῶν φύσεως μοῖραν τινα νὰ ἐμπνεύσωσι τούτοις.» Ἐν τοιαύταις ἐκρύθμοις στιγμαῖς, καθ' ἃς εὐρίσκεται τις κατὰ πρῶτον ἀπέναντι τῶν προϊόντων τῆς οὐρανίας αὐτῆς ἐμπνεύσεως, οἱ μὲν ἀναίσθητοι χαίνουσιν, οἱ δὲ αἰσθανόμενοι συγκινοῦνται, θαυμάζουσι καὶ καταπλήττονται, οἱ δὲ τυχὸν ὁμαίμονες τῶν θεοηλάτων δημιουργῶν ἀφ' ὧν ἐξῆλθον οἱ ὑπερφυεῖς γόνοι καταλαμβάνονται ὑπὸ σκληρᾶς καρδιακῆς συντριβῆς, χλωμαίνουσιν ἐκ τῶν πατριωτικῶν ὀδυνῶν, ἂν ἔχωσιν ἀφορμὰς νὰ πενθῶσι τῆς πατρίδος αὐτῶν ἄλγη, καὶ θραύονται ὑπὸ τὸ βάρος σκέψεων μελαγχολικῶν καὶ πικρῶν. Εἰς ποίαν τῶν θέσεων τούτων εὐρέθην ἐγὼ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν δύναμαι νὰ εἶπω, διότι δὲν τὸ γνωρίζω, καὶ δὲν τὸ γνωρίζω διότι, ὡς φαίνεται, εἰς ἐκστάσεις ἢ μνήμη καὶ ἡ διάνοιά μου εἶχον ἄκοντος καὶ ἀναισθητοῦντός μου πλανηθῇ. Συγχεχυμένως πως ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι ἐξερχόμενος τοῦ Καπιτωλείου Μουσείου ᾗδον κατ' ἐμαυτόν:

\*  
\* \*

*Χρύσω τὴν λέγαν, ἔλαμπε σ' τὰ κάλλη καὶ σ' τὴν νοιότη  
Ἐγὼ εἶχ' αὐτὸν τὸν θησαυρὸν  
Βασίλισσα ᾗτο σ' τὸ χορδὸν  
σ' τὴν ἐκκλησιὰν ᾗτο πρῶτη.*